

кобила. Момчето изпълнило заръките и двамата препуснали. Стигнали до планината малко преди полунощ. Кобилата тъкмо се приготвила за скок и от високото почнали да падат камъни – планината начевала да се разцепва.

Когато зейнала по-широко, момчето пришпорило кобилата, тя прескочила планината, а през това време Януш гребнал от водата със стъклениците, що висели привързани за краката му. Планината тутакси започнала да се затваря. Кобилата стъпила на земята, но краят на опашката ѝ останал прищипан. Това били златните коси на девойката, която отново добила човешки образ.

– Казах ли ти, че ще успеем?

– Да!

– Познай какво гори зад нас?

– Златните ти коси горят.

– Удържах ли си на думата?

– Да!

– Занеси сега водата на майка си, но кълна ти се, Януш, че тя не ще опита и капка от нея.

– Защо така мислиш?

– Аз знам. И предчувствам, че един ден тя ще ни погуби. Не съм ли ти казала истината – прави с мен каквото поискаш! Но едно те моля, Януш. Ако майка ти не пие от водата, а ти нареди да я излееш в котела за пране, не го прави, излез и полей земята с нея. Обещава ли?

– Обещавам!

Девойката се превърнала в пояс и се увила около кръста му. Върнало се момчето у дома и викнало:

– Донесох ти чудотворна вода, майко!

– Ох, синко – отвърнала тя, – щом я видях, 'и